

[Finansministeren.]

øvrigt ogsaa at formindske Risikoen for Skatterestancer gennem en større Opdeling, end vi har nu.

Det ærede Medlem pegede paa Regelen i Lovforslagets § 13, Punkt e, hvor det siges, at Tvivlsspørgsmaal angaaende Udbytte- ratens Beregning afgøres af Finansministeren, og spurgte, om Rekurs til Domstolene derved var udelukket. Nej, det er det paa ingen Maade. Det er et rent Beregningsspørgsmaal, der foreligger, der er ikke noget Ligningsproblem i det, og derfor er det ikke henvist til Landsskatteretten; ligesom Tilfældet har været med Beregningen af Merindkomstskatten, er det gjort til et rent Beregningsspørgsmaal, hvor Finansministeren kan korrigere, hvis der af Beregningsmyndighederne, det vil sige Amtstuerne og i København Skattedirektoratet, skulde begaaes en Fejl, men hvis der i denne Forbindelse opstaar egentlige Retsspørgsmaal, hvad der nu vanskeligt kan, vil der være Rekurs til Domstolene paa sædvanlig Maade.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, ogsaa det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, har fremhævet, om det ikke var rimeligere, naar man nu bygger Systemet op paa den Maade, at man ikke fastlægger Satserne, men regulerer dem efter Behov for de to Aar, der er Tale om, da at træffe Afgørelse ved særlig Lov i Stedet for paa Finansloven. Jeg skal erkende, at det er et Spørgsmaal, man meget vel kan diskutere, og at det ogsaa kan siges adskilligt til Fordel for det Synspunkt, at der bør ske Afgørelse ved særlig Lov; det er et Spørgsmaal, som jeg skal være villig til at forhandle om. En Ting maa jeg fastholde — den Bemærkning skal jeg gøre til det ærede Medlem Hr. Korsgaard —, at en Regulering bør kunne foretages, ogsaa en Regulering allerede for Skatteaaret 1940—41, naar man — som jeg forudsætter, og som jo hele Lovforslaget forudsætter — skal gennemføre Bestemmelsen i Løbet af indeværende Kalenderaar, altsaa ikke kan vente, til vi nærmer os det nye Finansaar — hvad vi jo ikke kan, hvis hele Forslaget overhovedet skal have nogen Betydning. Forholdene er i dette Øjeblik saa uoverskuelige, at det end ikke vil være rigtigt nu at fastlægge Udskrivningen for Skatteaaret 1940—41. Lad mig i denne Forbindelse ogsaa sige, at jeg maa anse det for rigtigt nu at fastlægge selve det Skattegrundlag, der skal anvendes, saaledes at det kommer til at gælde for to Aar. Dette vil være rimeligt under Hensyn til de Bestemmelser, der er indføjet, og

under Hensyn til deres Virkninger over for Skatteyderne, ligesom det vil være rimeligt under Hensyn til Statens hele finansielle Situation.

Jeg skal herefter vende mig til Selskabsbeskatningen. Det Princip, der er lagt til Grund, er jo det, at man beskatter Udbyttet væsentligt højere end den Del af Selskabernes Indkomst, som henlægges. Ogsaa her er der jo i Virkeligheden et Spørgsmaal om Skattebyrdens Fordeling inden for Selskaberne. Hvis man vil gennemføre en anden Ordning, opnaar man ogsaa en anden Skattefordeling, forudsat naturligvis, at man vil opretholde den Fordeling mellem Personer og Selskaber, som Lovforslaget tilsigter; vil man ikke det, ja, saa er det ogsaa et Fordelingsproblem, for saa flytter man fra Selskaberne over til Personerne og maa saa skaffe sig Dækning der. Det vilde naturligvis her være simplere, saafremt man holdt sig til det nugældende System med ensartet Skat for Udbytte og Henlæggelser, saadan som Forholdet er, bortset fra den Lempelse, der er givet for Henlæggelse til særlige Fonds. Den Fremgangsmaade alene for Selskaber at holde sig til Tillæg til den ordinære Beskatning vilde jeg dog paa ingen Maade kunne tiltræde, alene af den Grund, at der derved ikke blev tilstrækkelig Mulighed for at ramme de store Merindtægter, som inden for en Kreds af Selskaber vil fremkomme i denne Tid. Skulde man gaa den Vej, maatte man ogsaa opretholde Merindkomstskatten.

Naar jeg har ladet denne Beskatning ude af Betragtning her, er det, fordi jeg har ment, at det i det hele taget vilde være naturligt ved Beskatning af Selskaber at indføje en meget kraftig Beskatning, hvor der er Tale om meget store Fortjenester, som saa at sige i alle Tilfælde vil være Udtryk for særlig gunstige Konjunkturer for Selskabet. Paa den anden Side har jeg anset det for ønskeligt, at der i endnu højere Grad end hidtil sker en Begunstigelse af en forsigtig Udbyttepolitik og den dermed følgende Konsolidering af Selskabet. Den Bremse, man ved en saadan Fremgangsmaade lægger paa Udbyttedeklarationen i de Selskaber, der har ekstraordinært store Indtægter, vil ogsaa bidrage sit til, at der ikke opstaar en usund Spekulation omkring disse Selskaber og dermed en uheldig Tilstand paa Aktiebørsen.

Jeg vil tro, at det særlig er med Hensyn til dette nye Grundlag for Selskabsbeskatningen, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har haft nogen Vanskelighed med at trænge igennem Bestemmelserne, men